

Vid invigningen
af
Nyländska Afdelingens Nationshus.

Helsingfors d. 20 Oktober 1883.

Nu lifvet som bäst bär solsken
och blommor i famn
och skrifer oss öppet fribref
på framtid och namn;
nu hoppet som triumfator
slår ned hvar kritik
och öppnar en värld af lifslust
och blommande rik.

Nu ger oss den glada tiden
tillsammans en stund;
sen byter den sinnesstämning
och skingrar vår rund.
Man åldras till man i staten
och karl för en plats
och refvar de svälda dukar
på lifvets seglats.

Så spridas, som agnar spridas,
kamraternas krets,
och vännerna drifvas åtskils,
der vänner det getts.

Man hamnar der ankarbotten
och hamn är till reds
och blir väl på skilda kanter
i längden till freds.

Hur gladt när då minnet samlar
i renande glans
de spillror, som ödet spridde
till vatten och lands:
en genie, som bringar dofter
från glädjen och bål, n,
en leende glimt af solsken
ur regniga moln.

Vi bygga nu upp åt minnet
och mura en grund
och minnets nationshus resa
en gyllene stund.
Vi adla med sång och vänskap
vårt enande hem,
så länge ej hjertat ännu
har hårdnat för dem.

Må hoppet och lefnadsglädjen
bli bofasta här
och göra vår eld på härden
till älskad och kär,

och tomten, får man väl hoppas,
skall sköta sin tjänst
och elden skall glänsa högre
än fordom den glänst.

Dock, hvad nu än tidens dunkel
kan bära i famn,
än ega vi kvar vårt fribref
på framtid och namn,
och världen står utan gränser
och blommande rik,
och hoppet som triumfator
slår ned hvar kritik.

Och flamman, som värmt vår egen
vår nybygda härd,
skall lysa oss än gemensamt
i framtidens verld,
och minnet af lifvets majdag
skall hålla uti
och klinga ur dagens sorl som
en kär melodi.

